

جدام

گروه هدف: مراجعین

جوان 24 ساله مبتلا به جدام

تهیه کنندگان: گروه آموزش به بیمار مرکز

با تائید: دکتر فاطمی (متخصص بیماری های عفونی)

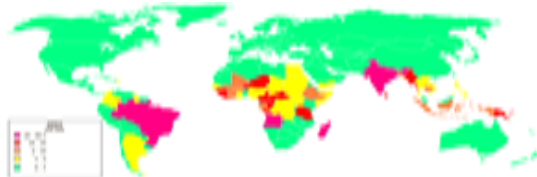
بازبینی زمستان ۱۴۰۱

جدام قابل درمان می باشد

روش درمان به صورت استفاده طولانی مدت بین ۶ ماه تا یک سال از ۲ یا چند آنتی بیوتیک می باشد. البته آنتی بیوتیک نمی تواند زیان های عصبی جدام را برطرف نماید. داپسون نخستین دارویی بود که برای درمان جدام مورد استفاده قرار گرفت. داروهای مکمل برای کنترل جدام، ریفامپین و کلوفازیمین هستند. داروهای ضد التهاب شامل استروئیدها مانند داروی پردنیزون باعث کنترل درد در و آسیب های عصبی می شوند. استفاده از داروی تالیدومید نیز برای درمان غده ها و ضایعات پوستی به کار می رود.

{ تالیدومید نباید به هیچ عنوان توسط زنان باردار استفاده شود زیرا این دارو موجب نقص در جنین می شود }

در سال ۲۰۱۲ تعداد ۱۸۹،۰۰۰ نفر در جهان به این بیماری مزمن مبتلا بودند و این تعداد در حال حاضر به ۲۳۰،۰۰۰ نفر رسیده است. موارد مزمن این بیماری از دهه ۱۹۸۰ که حدود ۵،۲ میلیون نفر را به خود مبتلا کرده بود کاهش یافته است. اکثر موارد جدید این بیماری در ۱۶ کشور اتفاق می افتد و در این میان بیش از نیمی از این مبتلایان از کشور هند می باشند. در ۲۰ سال گذشته بیماری جدام ۱۶ میلیون نفر در دنیا درمان شده است.

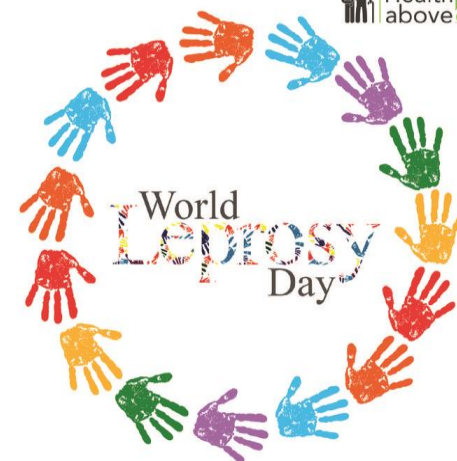
پراکندگی مبتلایان به بیماری جدام در سال ۲۰۰۳

منبع: سایت PISHGIRI.IR

پیشگیری اولیه به منظور حفظ سلامتی افراد سالم توسط واکسن بث ژ یا سل انجام میشود که به میزان قابل قبولی از بدن در برابر جدام محافظت می کند.

پیشگیری دارویی با داپسون یا اسداپسون در کسانی که در تماس با بیماران بوده اند تاثیر فراوانی داشته که تا حدود ۵۰ درصد باعث ایجاد محافظت میشود.

ولی در مجموع، بر بیماریابی فعال و معاینات سالانه تماس یافتگان، تاکید بیشتری میشود.

هشتم بهمن، برابر با ۲۸ ژانویه، روز جهانی کمک به بیماران مبتلا به جدام

راه‌های انتقال بیماری شامل:

- دستگاه تنفس
- دستگاه گوارش
- پوست
- از طریق رحم مادر به نوزاد
- تماس با حیوان‌ها، حشرات و خاک آلوده محیط اطراف.

البته با توجه به اینکه این افراد در هر شبانه‌روز حدود ۱۰۰ میلیون باسیل جذام را از طریق ترشحات بینی خود به محیط خارج دفع می‌کنند اما بیماری جذام به آسانی منتقل نمی‌شود و انتقال آن مستلزم تماس طولانی و چندین ساله با بیمارانی مبتلا به جذام می‌باشد. بر همین اساس انتقال آن به پرسنل بیمارستانی بسیار ناچیز می‌باشد.

نکته : با توجه به اینکه عامل جذام در بدن پشه‌خاکی و ساس‌هایی که از بیمارانی درمان نشده تغذیه کرده‌اند یافت شده‌است، احتمال اینکه بیماری از طریق نیش حشرات منتقل شود وجود دارد، ولی هنوز به اثبات نرسیده‌است. لازم به ذکر است با توجه به شواهد ظاهری و آزمایشگاهی قابلیت انتقال بیماری در بیشتر موارد در عرض ۳ ماه پس از مصرف مداوم و منظم داپسون (DDS) یا کلوفازیمین و در عرض ۳ روز پس از درمان با ریفامپین، از بین می‌رود.

علائم پوستی:

- لکه‌های تغییر رنگ یافته پوست معمولاً صاف است که ممکن است بی‌حس و کمرنگ باشند.
- رشد گره‌های پوست
- پوست ضخیم و خشک
- زخم‌های بدون درد روی کف پاها
- تورم یا توده‌های بدون درد بر روی صورت یا لاله گوش
- ریختن ابروها و مژه‌ها

علائم آسیب به اعصاب:

بی‌حسی مناطق متاثر در پوست

ضعف ماهیچه یا فلج

مشکلات چشمی که ممکن است منجر به کوری شود

علائم وجود بیماری در مخاط:

گرفتگی بینی - خون دماغ

جذام یا خوره که همچنین با نام بیماری هانسن شناخته می‌شود، بیماری التهابی مزمنی است که توسط باکتری مایکوباکتریوم لپره و مایکوباکتریوم لپروماتوسیس ایجاد می‌شود. نام این بیماری از واژه لاتین *lepra* به معنای «فلس مانند» گرفته شده‌است. معمولاً در ابتدا، عفونت‌های ناشی از این بیماری علائمی ندارند و به مدت ۵ تا ۲۰ سال به این صورت باقی می‌مانند. علائم این بیماری شامل گرانولومای دستگاه عصبی پیرامونی، دستگاه تنفسی، پوست، و چشم‌ها می‌شود. این علائم ممکن است باعث ناتوانی در حس درد و در نتیجه از دست دادن بخش‌هایی از دست و پا در نتیجه آسیب‌های مکرر شود.

احساس ضعف و ضعف چشم همچنین ممکن است در بیمار ایجاد شود.

یک بیمار جذامی در حال تکان دادن زنگوله‌اش برای هشدار

مردم